

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЬИХ ШКОЛА “ЯГОДИНА”

20m У7027

Март, 2013. год.

Писмо учитељу

Данас мој мали син креће у школу и све ће му тамо неко време бити страно и ново и зато бих молио да будете нежни према њему. Он креће у пустиловину која га може одвести преко континента у авантуру коју ће вероватно пратити ратови, трагедија и патња. Такав ће живот захтевати веру, љубав и храброст. Зато, драги учитељу, молим Вас ухватите га за руку и научите га ономе што мора знати.

Научите га али благо, ако можете. Научите га да на сваког непријатеља долази један пријатељ.

Мораће научити да сви људи нису праведни, ни искрени. Али научите га такође да на сваког подлица долази један херој, на сваког поквареног политичара један предани вођа.

Научите га да 10 зарађених центи вреди више него 1 нађени долар, да је у школи много часније грешити него варати. Научите га како достојанствено губити и како уживати у победи када добија.

Научите га да буде обазрив са обазривима, а непопустљив са грубима. Научите га да је одмах најлакше надвладати насилнике.

Одвратите га од зависти ако можете и научите га тајни спокојног осмеха. Научите га, ако можете, како се насмејати када си тужан, научите га да сузе нису срамота, научите га да слава може бити и у поразу, а очај у успеху. Научите га да се не обазире на цинике.

Научите га ако можете чудесности књига, али дајте му такође времена да дубоко

размишља о вечној загонетки птица на небу, пчела на сунцу и цвећа на зеленом брежуљку.

Научите га да верује у властите идеје, чак и ако му сви кажу да су оне погрешне.

Покушајте мом сину дати снагу да не следи гомилу када сви то чине. Научите га да сваког слуша, али научите га такође да пробере све што чује и задржи само оно добро што прође кроз сито истине.

Научите га да прода своје таленте и мозак најбољим понуђачима, али да никад не истакне цену на своје срце и душу. Нека има храбрости бити нестрпљив, нека има стрпљења бити храбар.

Научите га да увек има узвишену веру у себе, јер тада ће увек имати узвишену веру у човечанство и Бога.

Ово је велики захтев, али видите шта можете учинити. Он је тако драг мали дечак и он је мој син..

Писмо је написао некадашњи амерички прдседник Абраха Линколн када је његов син кренуо у школу.

Ако у Атини обућари буду лоше радили свој посао Атињани ће ићи боси, али ако учитељи лоше раде свој посао, Атина ће пропасти - ПЛАТОН

Представљамо вам

Драгану Цветковић

Драгана је у Кућу младих дошла са Косова, из околине Новог Брда, близу Гњилана.

Занимало нас је кад иде кући?

Идем на распуст па на распуст.

Теби је сигурно у почетку овде било много тешко?

Јесте. Најтеже ми је било што су моје цимерке које су сваког петка ишле кући стално плакале а ја која нисам могла да идем кући до полугођа нисам плакала па нисам могла да их схватим. У интернат сам дошла неприпремљена; гледала сам само лепшу страну а нисам претпостављала да може да ми буде тешко и да ми породица недостаје.

Првих дана у глави ми је био потпуни хаос, никог нисам познавала у интернату, никог у школи - било је интернат - школа, школа - интернат, нисам знала коме да се обратим.

Шта ти је сметало?

Сметала ми је галама свуда, гужва, журба да се свуда стигне због одређеног времена и Кућног реда за учење, оброке.

А шта ти је одговарало?

Добра страна је што никад ниси сам па нисам имала пуно времена да размишљам и будем тужна. У стану би ми сигурно било теже, јер би била сама. Добро је што овде има и васпитача који нам замењују родитеље, контролишу нас, али и помажу кад треба и дају савете.

Кад ти је постало лакше?

Лакше ми је постало тек око јесењег распуста кад сам се вратила од куће, јер ми је тад разлог мог доласка овде постао јаснији. На распусту сам се љутила на родитеље, јер нисам могла да схватим како су могли да ме пошаљу од куће, а онда сам размислила да ли сам у праву што сам љута и расчистила сама са собом да су у праву што су то урадили, да то мени пружа више могућности, а самим тим и бољи живот. Схватила сам да сам сазрела, да сам научила да размишљам, да могу све да издржим и због родитеља и због себе.

Кажите нам нешто о свом завичају.

Мој родни крај волим првенствено зато што сам тамо рођена, а онда због природних богатстава која су неискоришћена. Има руде сребра, олова, мислим и злата - рудник не ради од 1999. год. и сама природа је типично сеоска, незагађена, чист ваздух, свуда зеленила, ливада, поља, шума. Кад се оде на врх Велике планине двогледом може да се види до Лесковца. Само сад због мина тамо не сме да се иде осим строго одређеним путем. Крај је толико леп да мислим да Бојана која воли лепе фотографије не би престајала да слика.

У близини је и тврђава Каљаје, коју је изградио краљ Милутин, а општина Ново Брдо је спадала у највећи средњовековни град. У мом месту је већинско српско становништво, а око нас су албанска села, али сада нема инцидената. Ако хоћемо на тврђаву, пошто је општина подељена на српску и албанску, морамо да добијемо дозволу од албанске општине и да идемо уз пратњу полиције. Легенда каже да кад су Турци опседали тврђаву, становништво се дуго није предавало, а онда су подземним тунелом успели да изађу и спасу се. Злато које су имали нису смели да носе са собом него су закопали око тврђаве намеравајући да се једног дана врате по њега.. Због те легенде долазе странци и копају тражећи то злато.

Како ти је успело да будеш одличан ђак поред свег што си навела?

Школа из које сам дошла је била добра, имала сам добру основу осим из неких предмета, а главно је оно што ми је отац пред полазак да тако кажем „одржао предавање“. Рекао ми је да морам да расчистим сама са собом шта ми је на првом месту: ми нисмо финансијски јаки али они ће да ми пруже шансу и да ја треба ту шансу и да искористим.

Има ли разлике између твог родног краја и овог где си сад?

О итекако. Код мене се прича неправилније па сам се у осмом разреду трудила да говор што више исправим; општина није развијена, не нуди много могућности па су и схватања у складу са тим а нарочито што се тиче девојака које се удају после средње школе. Једна девојка која се удала у 19. година рекла је: кад бих могла да вратим време прво бих завршила вишу школу да будем свој човек.

Шта радиш у слободно време?

Тренирам кошарку. Мало сам направила паузу због здравствених разлога, али мислим да ћу да наставим јер ми је пуно помогла да склоним мисли кад ми је тешко, кад ми недостаје породица, кад сам нервозна, да избацитим стрес. Много волим и да читам књиге.

Твој отац је грађевински инжењер, мајка медицинска сестра, шта они планирају?

Отац воли крај у коме смо се родили, волео би да покрене неки посао тамо, али кад брат идуће године дође овамо да се школује можда сви дођу. Кад се десило убиство 2 Албанца у Гњилану, много сам се уплашила због њихове крвне освете, иако Срби нису то урадили, али....

За крај, који је твој животни мото?

Мене покреће мисао да човек може све ако има воље и жеље и ако у животу има циљ.

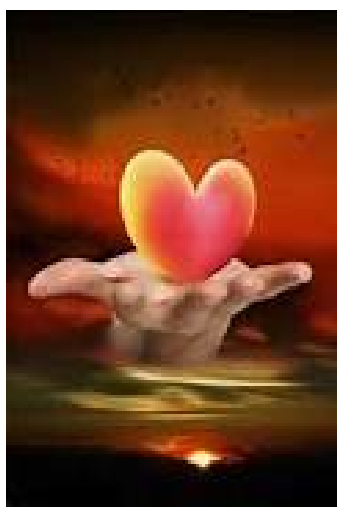
*Проверите да ли сте заиста добри: помозите оном ко вам не може узвратити
- Душко Радовић*

Позитивно цинкарење

Присећање пријатних тренутака које су нам други приредили иде тешко, јер као да смо програмирани на лоше око себе па и у себи. Потрудимо се да се репрограмирамо и да почнемо да опажамо лепе ствари око себе.

Зашто?

Зато што свесност да су други људи добри према нама доводи до сазнања да нам је живот леп и испуњен и до потребе да и ми будемо добри према другима и до пријатног осећања, да смо задовољни собом, јер смо добра особа.

Милена 410 ми је помогла кад су ме болела леђа, масирала ме је; чак ме је пустила да спавам на њеном кревету који је бољи од мог - Ивана Србуљевић

Тамара Милановић 413 ми помаже око свега а највише да схватим да ако нешто

изгубим, не патим за тим, већ да кренем даље. Желела бих да је на овај начин изненадим и захвалим јој на свакој помоћи и да јој кажем да је пуно волим - Јована Мацакања

Моја цимерка **Јована** ме је научила да стављам постељину на много лакши начин и зато јој велико ХВАЛА Тања Милошевић 309..

Мита 106 увек среди собу кад је мој ред и на томе му хвала - Мишковић

Хвала од срца мојој другарици **Гоци 415** што нам понедељком и четвртком чисти собу - ученици собе 204.

Наталија 307 ми кад год одем код ње да нешто да једем - Мита 106.

Хвала **Мити 106** зато што је облачио моје фармерице да их рашири, јер су се после прања скупиле - Наташа 403

Мита нам је испразнио корпу, а са Стеваном Нешићем нам је помогао да средимо собу - уч 403.

Анђела Ташковић ми помаже статистику - Марко Обрадовић.

Тања 307 је узела за мене књигу из библиотеке јер сам ја то заборавила да урадим - Данијела Добросављевић 301.

Ната 307 ми је опрала шољу, а ученице 307 ми кувају супицу коју ја једем свако вече - Миљана 301.

Стефан Никодијевић 215 ми помаже око информатике - Александра 301.

Петрушевски 215 најбоље зна математику и захваљујући њему ја имам двојку - Ана 301.

Симић ми се захвалио што сам очистио собу и средио његову полицу са књигама - Петрушевски.

Васпитачица Драгана И. ми је помогла да средим статистичке податке у дневнику за

Педагошко веће, а васпитачица **Јелена** ме је заменила на дежурству за вечеру, уступила ми термин музичке секције за групни састанак у учионици; васпитач **Влада** ми је донео у учионицу чај који је скувао **Туовић**, **Виолета** ме увек орасположи, **Ирена** ми је дала пуњач за телефон, **Данијела** је уместо мене узела потврду за моју ученицу, **Тамара** ми каже кад се превише занесем, **Горан** ми је нашао пропуснице које су ми требале, **Дане** уноси позитивну атмосферу међу васпитаче - ДК **Ники 215** ме својом огромном позитивном енергијом увек орасположи - ДК

Генерално, човек врло мало дугује оном с чим је рођен. Човек је оно што направи од себе. Александар Грахам Бел

ДВОУГАО

Стефан Томић

Породица: Маму и тату волим највише на свету, а

брата пуно поздрављам. Иначе су много добре особе, само их живот и ја мало више зезамо. Они су ми највећа подршка у животу и у свему што радим.

Пријатељство: То је веома сложен процес. Постоје прави и лажни пријатељи, они који те воле и поштују и они који те искоришћавају и зезају у свакој ситуацији. Најбољи човек пријатељ је пас.

Младост: Треба да се проживи, да се излуди, али до одређене границе; истовремено треба и да се буде паметан како се не би потрошила улудо.

Култура: То је важан део сваког човека. За мене културу представља кућно васпитање, јер то васпитање које носиш из куће показује на неки начин слику твојих родитеља. Да човек буде образован.

Дом: Много је лепо. Велико искуство у животу, упознаш много добрих људи, зближиш се са неким, одеш од куће будеш сам свој човек, навикаваш се да будеш самосталан. Углавном лепо је и жао ми је што за годину ипо идем.

Будућност: Желим да у блиској будућности завршим средњу школу, упишем грађевински факултет у Новом Саду и остварим своје снове.

Драгана Цветковић 412

Срећа коју тражимо, измиче нам, срећа коју дајемо, враћа нам се.

Александра Станковић МИМИ

Породица: Тај мали, али за човека јако битан скуп. "Све срећне породице личе једна на другу, а свака несрећна је несрећна на свој начин." Основа свега, извор васпитања и увертира за оно што нас чека у животу. Оно што већ сви знамо је да родитеље не можемо да бирамо... Најлакше је бавити се туђим животом „ма он/она нема проблеме, брига га/је за све..." Али нико се не запита шта се крије иза тог насмејаног лица. То што се неко не смеје не значи да нема проблеме, већ да им се није препустио, него се суочио са њима. Најлакше је побећи, али то није решење. Зато када доносите одлуке добро размислите, а када нешто радите, радите то најбоље што знате јер и ви сте неком узор.

Младост: један од изговора за прављење глупости, посебно данас када је „забрањено воће“ свуда око нас. Насиље, бахатост, блуд постали су део свакодневице. Избор је на теби.

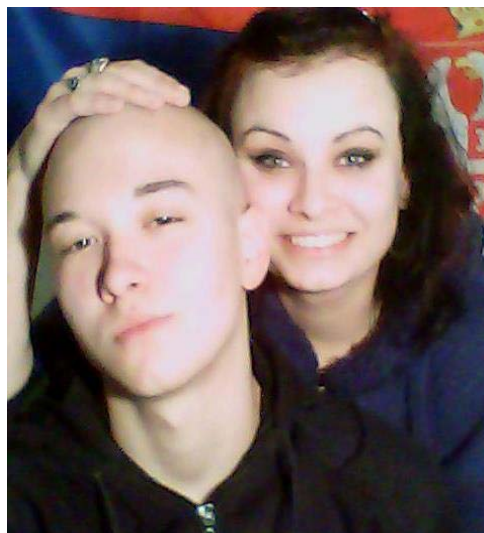
Пријатељство: Пријатељство=новац. Сад је права реткост видети га. Све покреће новац, али да ли више вреди шака новца или искрен загрљај у тешким тренуцима? Срећом остало је још мало њих који знају да цене праве вредности.

Култура: Тражећи своје место у систему и начин да се искажу, млади се често опредељују за лоше навике. Запостављају моралне вредности и своју културу, прихватају све како би били прихваћени у друштву. Аутодеструкција је достигла свој врхунац, и чак шта више постала је "ИН". Некада је били популарно бити дечко на добром гласу, учтив, поштен, док је сада „cool“ конзумирати наркотице. То је толико „cool“ да изазива разне болести, често и смрт.

Дом, „Кућа младих“, а ја бих рекла једна велика породица. Извор позитивне енергије. У интернату смо сви пре свега да би учили, али кроз живот(арење) у њему не учимо само градиво, већ и оно много битније-животну школу. Свако ко је провео и најмање времена у Дому, могао је да осети ту позитивну атмосферу, прожету по којом препирком, сузама, али имамо једни друге - то је најбитније.

Будућност: О будућности не бих много. Мислим да пре свега треба бити реалан. Ускладити жеље и могућности. Све што планирам то је у неко догледно време. Остало ће временом доћи само. Прво факултет, па све остало.

*"Младост није период живота. Она представља стање ума. Младост не чине само румени образи, црвене усне и гипка колена, већ и контрола воље, квалитет имагинације, живост емоција; младост је свежина у дубоким изворима живота. Млад си колико и твоја вета, стар колико и твоја сумња; млад колико и твоје самопоуздање; стар колико и твој страх; мад си колико и твоја нада, стар колико и твој очај..." Џо Вилер
С љубављу Мими.*

САМО ЧОВЕК

Читам често приче проткане жељама за далеким просторствима, слушам их свакодневно (на срећу не и у својој кући) на послу, улици, ТВ-у како би тамо негде, некад били срећни.... а време овде и сада доноси нове боре.

Сећам се да сам једном, кад сам имала мање година рекла како бих волела да живим у време принчева и принцеза. Мој друг ме је погледао и значајно рекао: „а ко ти гарантује да би ти била принцеза? Можда би била слушкиња?“

Не знам како је дошао на ту мисао у тим ситним годинама, али сам касније схватила колику ми је мудрост поклатио. И данас је чувам због себе и успомене на тог друга кога више нема . Зато овде видам ране, бројим шта сад имам, учим да данас знам више него јуче, чувам драге људе и не замерам им као некад..... а кад видим прљаве и разривене улице знам да могу да погледам у небо, оно је чисто, кад видим суво дрво могу да га залијем, кад видим тужног могу да пробам да га утешим, кад видим зле могу да верујем да су несрећни, кад видим добре могу да им приђем да ме огреју, кад ми је тешко могу да плачем, кад ми је лепо могу да се смејем гласно и до суза..... и још много тога могу.

Много и не могу.

Тад сам помало тужна, помало бесна.... а после схватим зашто не могу све што желим:.

Ја сам само човек.

VERUJ U SEBE!

Избор Марка Стаменковића -202

Имам право да ме поштују, али и обавезу да поштујем друге.

Имам право на слободу, али и обавезу да поштујем слободу других.

Психолог Јелена Пантић

ПРАВА И ОБАВЕЗЕ

Имам право да не знам, али и обавезу да учим.
Имам право да погрешим, али и обавезу да признам и не поновим грешку.

Имам право да паднем, али и обавезу да устанем.

Имам право на слабости, али и обавезу да их превазиђем.

Имам право на своје ставове, али и обавезу да их преиспитујем.

АНКЕТА: Колико година би дао/ла себи када не би знао/ла колико их стварно имаш?

Стефан 102, Дарко 209, Јована 307: **15**
 Вељко 109: Кристина 409: Душан 104: **16**
 Владимир 101, Александар 108, Марко 101,
 Маја Лујић 414, Тања 307, Стеван 111, Милица
 313, Милица 401: **17** Јелена Грубач, Драгана,
 Ирена 401, Никола Стојиловић: **18**
 Братислав, Катерина 304: **20**
 Анђела 415: **16 или 17**
 Сандра Милосављевић: **17 или 18**
 Јована 401: **19 или 20**

Јована 410: **Остаће тајна...**

Милица Ђорђевић 401

Забава:

ТЕСТ

1) поређај животиње по твом приоритету - КРАВА, ТИГАР, ОВЦА, КОЊ, ПРАСЕ

2) напиши по једну реч која описује следеће:

ПАС, МАЧКА, ПАЦОВ, КАФА, МОРЕ

3) сваку боју повежи са неком за тебе важном особом коју познајеш:
 ЖУТА, НАРАНЂАСТА, ЦРВЕНА, БЕЛА, ЗЕЛЕНА,

Одговор на некој од страна ДомИНа, зато га прочитај целог.

Представљамо вам васпитачицу

ЈЕЛЕНУ ГАЈИЋ

Да се наши новинари не би много мучили, замолили смо нашу младу васпитачицу Јелену Гајић да нам напише нешто о себи и она се радо одазвала позиву. Ево шта нам је рекла о себи:

Писати о себи није ни мало лако, јер се реална слика о нама самима, крије између онога што ми мислимо о себи и између онога како нас други виде.

Имам 24 године из Кончарева сам, где сам завршила Основну школу, средњу у Ћуприји, Гимназија - општи смер, затим сам на Факултету педагошких наука

завршила основне академске студије смер домски васпитач, где сам и уписала мастер студије. Надам се да ћу до краја ове године и то привести крају.

Јако важну улогу у мом животу, наравно има **моја породица**, која ми је све, која је заслужна за све оно што сам ја данас и зато им бескрајно хвала.

За себе мислим да сам искрена, понекад наивна, скромна, саосећајна, несебична, пуна оптимизма, ценим и поштујем туђе мишљење и ставове, умем да признам грешку, да кажем „хвала“ и „извини“. Исте или сличне особине волим, поштујем и ценим и код других људи.

Радим у Дому ученика „Јагодина“ скоро годину и по дана, због чега сам неизмерно срећна, прво што уопште радим, с обзиром на велики број незапослених и свеопшту кризу, а друго што баш овде радим, овде где полако повезујем теорију са праксом, јер знам да радити у струци данас је изузетна реткост и права привилегија и то баш овде где се младост и ведрина осећају на сваком кораку. Ако погледам мало уназад, период средње школе јесте био један од најбољих периода у мом животу, надам се да ће их бити још, те сам почаствована што сам део и бићу део нечијег најбољег дела живота.

Професор, са факултета, нам је једном приликом рекао да је ово посао у коме никако не можете одвојити професионално од личног, чак и да хоћете. У то сам се уверила кад сам почела да радим, за неке ученике се више или мање вежете, неки вам више или мање значе, све у зависности колико кога упознате, односно колико вам допусте да их упознате. Од неких ученика сазнате ствари којих у књигама нема и тако се међусобно допуњавате, у чему се огледа још једна лепота овог посла у коме нема шаблона, већ је свака ситуација нова и другачија од предходне.

Волим када су ученици марљиви и вредни, амбициозни у смислу да увек желе више и боље да раде, уче, тренирају, певају, свирају, пишу, сликају, кад су креативни, спонтани, духовити, саосећајни, искрени и скромни јер: „**Не чини те већим ако много имаш, већ ако ти мало треба**“. Волим када ученици имају интересантне идеје, јер сам и ја по природи таква, сваки кутак свог животног простора улепшавам стварима које су лепе и истовремено функционалне. Обожавам цвеће, музику, књиге, шетње у природи и разговоре са породицом, пријатељима, друговима, другарицама, колегама, ученицима... Када је у питању учење као и изазови на послу и у животу водим се оним да то **ХОЋУ, МОГУ и МОРАМ**. Као и када се појаве проблеми да није срамота пасти, већ не устати.

На крају бих поручила својим драгим ученицима да пре него што крену у потрагу за својом срећом, провере да ли су већ срећни. Срећа је мала, обична и неупадљива и многи не умеју да је виде.

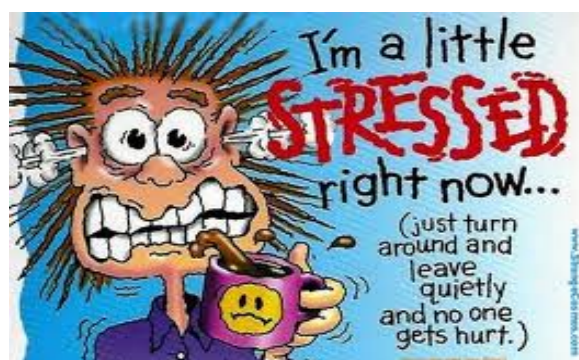
Милан Ивковић (207) Од А до Ш

посетим

- О- Одмор (волим да одмарам)
- П- Пас (омиљена животиња)
- Р- Радијатор (неисправна ствар у соби 207)
- С- Стрпљење (нико није стрпљив)
- Т- Тронежац (стара столица)
- Ћ- Ћевап (једе ми се)
- У- Ултрас (навијачка група Црвене Звезде)
- Ф- Фејсбук (друштвена мрежа)
- Х- Х (хлеб прави се од пшенице и неопходан је уз скоро сваки оброк)
- Ц- Цреп (неопходна ствар за покривање куће)
- Ч- Чај (пијем га само кад сам прехлађен)
- Џ- Џезва (за кафу)
- Ш- Школа (-.-')

- А- Апокалипса (ствар од које многи људи имају страх)
- Б- БАЗЕН (омиљено место за рекреацију у летњем периоду)
- В- Воће (пуно је витамина)
- Г- Град (природна појава у којој са неба падају коцкице леда величине јајета)
- Д- Деспотовац („град“ у којем живим)
- Ђ- Ђердапска клисура (ствар која ми је прва пала на памет)
- Е- Екомски техничар (смер који похађам)
- Ж- Жаба (грозна ствар)
- З- Звезда (по могућству црвена, то је клуб за који навијам)
- И- Интернет (луд је онај ко га је изислио)
- Ј- Јасмина (Дача зна зашто)
- К- Коњ (волео бих да знам да га јашем)
- Л- Лоза (ракија)
- Љ- Љубав (<3 магнетно поље у којем се два супротна пола привлаче)
- М- Мачка и Миш (Том и Џери - омиљњни цртани филм)
- Н- Нос (ствар која ми помаже у дисању)
- Њ - Њу-Њу-јорк, град који бих волео да

Савет: 6 минута читања довољно је да се **ниво стреса смањи за 68%**. Читање је најбољи начин да се опустите показују најновија истраживања универзитета у Сасексу. Овај начин опуштања функционише брже од свих испитаних метода релаксације.

АНКЕТА: Шта вас чини срећним?

Девојка - Немања 103, Никола 203, Аца 205

Дацин брат (каже Даца) - Александра 301

Породица - Милан 207, Марко 213

Друштво - Марко 103, Милан 207

Ништа хвала - Вељко и Марко 202

Кад Дрду (цимера) види срећног

- Димитрије 106 **Цимери, испуњавају**

ме - Панишер 206

Кучићи - Срђан 205

Кад учини добро дело - Дарко 209

Квалитетна књига, добра музика

и уметничке фотографије - Стефан Н. 215

Љубав, здравље, добре оцене и слога - Никола 216

Кад црта - Алекса 112

Теретана - Немања 210

Не зна шта га чини срећним -

Симке 111

Драганам. Марина, Катарина

Сећање на патњу, удвостручује срећу - италијанска пословица

УЧЕНИЦИ ПИШУ

Сећаш ли се...

Сећаш ли се лета када смо се упознали? Сећаш ли се погледа и осмеха које смо тајно размењивали?

Ја се сећам. Није било тако давно када си постао смисао мог живота и сваког дана који је започињао. Сећаш ли се када си рекао: „Љубав је лепа док траје, а када се заврши остају само успомене“. Тада нисам схватала твоје речи. Сећаш ли се наше јесени? Ишли смо у исту школу сви су говорили да смо савршени пар. Били смо пресрећни и веровали да вечност исписује наша имена. Можда смо били себични, али волели смо се. У школи све слободно време посвећивали смо једно другом. Били смо једно другом прва љубав, прва тајна, први пољубац, прва веза, прва срећа... Желели смо да све стране љубави упознамо заједно. Сећас ли се наше зиме? Заједно смо уживали у њеним чарима. Заједно смо се санкали и грудвали, смрзавали да би смо се скупа, касније, згрејали. Сећаш ли се да си ми једном рекао да све што је лепо има крај? Тако је било и са нама. Раскинули смо тог пролећа. Тада смо једно другом постали прва патња, бол и сузе... Други су мислили да је у питању обична свађа, али нас двоје више никад нисмо просетали заједно. Матурирао си и отишао из наше школе, а ја сам и даље остала ту. Недостајао си ми. После твог одласка све је постало страшно и сада имам трему кад ово пишем, али ти више ниси туда ме утешис, да ми даш снаге и држиш ми песнице, а када се све успешно заврши да ми честиташ. Било је још много мојих успеха и добрих оцена и још хиљаду пута сам пружала руке негде у празнину, али није било никога да их прихвати и подели моју радост. Данас прошетам „нашом улицом“ и местима где смо одлазили. Сада тамо почињу друге љубави. Застанем када Сунце залази, погледам у даљину и сетим се свих оних речи о трајању љубави и успоменама.

Сам си, у твојем животу још увек нема друге девојке. Ја имам неког, али сам сама. Питам се шта осећас када нам се погледи случајно сретну? Сети се свих наших разговора када будеш посматрао заласке Сунца. Помисли да и ја можда негде далеко у неком граду чиним то исто и да мислим на тебе.

Гордана Милосављевић 415

Даљина је само тест...

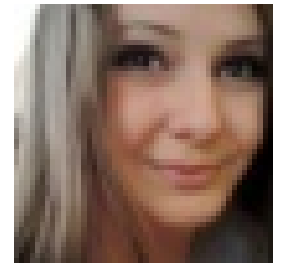
Кажу да даљина раздваја људе. Зашто је другачије волети неког коме Сунце излази у погрешно време?

Само су људи криви за растанке. Километри су само изговор. Када заиста волиш неког, његова присутност је небитна. Он је свуда. Његов глас одјекује у твојим ушима. Све те подсећа на њега. Она

песма на радуу која не престаје. Осећај је потпуно исти. Љубав је ту и даље. Он је и даље ту. У ствари, одувек је био у једном заборављеном кутку твога срца, а ти заправо и ниси била свесна да га имаш.

Загрљајем против хладноће...

Погледај, зима се вратила... поново улази под кости, поново враћа сећања. Волим зиму. Барем сам је пре волела. Онај осећај када нам се дотакну смрзнуте прсти, када се при у топлом загрљају и знам да сам сигурна. Све је исто, само што на тој слици фали двоје заљубљених који се играју са пахуљама. Сва остала годишња доба нека дели ко како хоће. Зиму не дам. Можда звучи себично али она је наша.
Само твоја и моја.

Милица Мима Ђорђевић

Тишина

Чини ми се као да је још много тога неизречено. Као да још много тога треба да се каже. Да све буде баш онако како би требало да буде. А за нек ће ипак, многе ствари остати тајна. И они ће заувек живети у блаженом незнању.

И поново је субота, поново је ноћ, поново је хладно. Али по први пут је оно доба године које би требало да буде. Октобар. Јесен. Кише, тмурно, опало лишће. Све оно што у човеку изазива салву аутодеструктивних мисли. Има ту свега по мало.

Поново корачам селом које као да тера инат логици. Док сам пролазио кроз ове улице током лепог времена, ниси могао видети живе душе. А сад, по овој хладноћи, као да сви измиле напоље, траже нешто. Ваљда слободу. Чудни су овдашњи људи. Тешко их ко може разумети сем њих самих.

Слаба магла се спушта и одаје ламент над протеклим месецима проведених у лењости, пијанчењу, заљубљивању и тек по којем инциденту, чисто да би монотонија била разбијена. Сад као да ми фали та монотонија. Све оно што ми је било досадно, напорно. Волео бих да се врати. Да се поново окупи оно друштво са којим сам био у стању да проведем по цео дан, па и ноћ. Сад све то чека нову сезону, нове људе, нове личности. Неминовна је промена која све чека.

Магла, хладноћа, и наравно музика. Елемент без ког никуда не идем. Колико год био ван тока свега. Музика ме увек спусти и постави тамо где треба да будем. Поред моје сестре Ане, наравно. Да, наравно, никад не бих ишао путем којим идем да није било ње, буквално. Она ме је наговорила да по овој хладноћи изађем напоље. И захвалан сам јој. Некако се у причи са њом ослободим свега, свог набоја беса, апсолутно свега лошег. Она утиче на мене као анестетик.

Иако сам јаки противник пушења, чини ми се као да би ми баш сад добро дошла једна цигарета. Нешто што ће да ме опије и спусти на само дно лествице напетости. Хм, цигарета, нешто што ме увек сећа на прошлост иако са њом нема никакве везе, барем у мом случају. А опет, прошлост ме приморава да мислим на будућност.

Ха! По први пут мислим о својој будућности, а судбина као да се поиграва самном, па на плејеру креће „Dust in the wind“. Проклета иронија. Али ипак схватам шта случајни редослед догађаја покушава да ми каже. Или немој да гледаш у будућност, или очекуј најгору могућу. Једноставно је тако. „Будућност је оно што сам створиш од своје прошлости“.

Временом сам схватио суштину које ово село покушава да ми пренесе. Немој да будеш другачији, мрзеће те. Нека ме мрзе. Нека нас, другачије, зову како им воља. Јер ми нисмо успели да ово село научимо једну битну ствар. Бити другачији није ствар избора, већ ствар судбине. Били ми за њих лоши, глупи или просто неадекватни, за нас ћемо увек бити савршени.

Крај пута. Или барем почетак краја. Мрак, хладноћа, жеља за љубављу огромна. У себи носим све оно најгоре и најбоље што неко може да поседује. А све око мене постаје тишина. Прелепа тишина.

Немања Маринковић

*Подсетимо се - 20 година је прошло од смрти драге нам Десанке Максимовић
„Целог живота сам се трудила да будем себи мила и доследна, јер свету се не може угодити.“*

Завештања Стефана Немање

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу !!!!!!!

Ријеч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу?

Боље ти је изгубити највећи и најтврђи град своје земље, него најмању и најнезнатнију ријеч свога језика.

Земље и државе не освајају се само мачевима него и језицима. Знај да те је непријатељ онолико освојио и покорио колико ти је ријечи потрао и својих потурио.

Народ који изгуби своје ријечи престаје бити народ.

Кад нестане један језик, нестало је један народ.

И ја сам, чедо моје, у мојим војнама употребљавао језик као најопасније оружје. Пуштао сам и ја заразе и морије на њихове језике. За вријеме опсада и дуго послѣје тога слао сам чобане, сељане, занатлије и скитнице да преплаве њихове градове и села као слуге, робови, трговци, разбојници, блудници и блуднице. Моји полководци и полкови долазили су на напола освојене земље и градове. Више сам крајева освојио језиком него мачем.

Лепе српске речи

Инспирација је надахнуће,

довитљивост би била оно што зову интелигенција, чувени коефицијент интелигенције био би количник довитљивости.

Метафизика је натприродно, надстварно, ванстварно (,ета значи иза, извана)

Благородан, трпељив, кротак, красан, заврзлама, нит, вазнесен, праскозорје, сновиђење, тиховање

Тако лепе мелодичне речи, дивно их је чути

Од 21. фебруара 2013. у Србији у четири општине (Сјеница, Тутин, Нови Пазар, Пријеполје) у школе се уводи босански језик као матерњи.

Сваке године у свету нестане 25 језика.

Еко ћоше

Сви смо у истом колу

МИСЛИ ГЛОБАЛНО - Због прошлогодишње суше на биљкама су се јавиле плесни, због којих је сточна храна имала већу концентрацију афлатоксина који је преко крвава, односно млека доспео у људски организам. Веће концентрације могу да буду врло штетне за човека, а знамо ко највише пије млеко!!!!

ДЕЛУЈ ЛОКАЛНО - Шта можемо да учинимо? **УВЕК НЕШТО МОЖЕ**. Идеално време да се сетимо Змаја. „Где год згодно место нађеш, ту дрво посади“. (П.С. Само пазите на комшијске козе да не поједу ту младу стабљику - поздрав за Ракића 203 и његовог комшију са козом) – једног дана можете рећи:

„Ово дрво сам посадио кад сам имао 15.. 18 година“

Ја имам хоби, а ти?

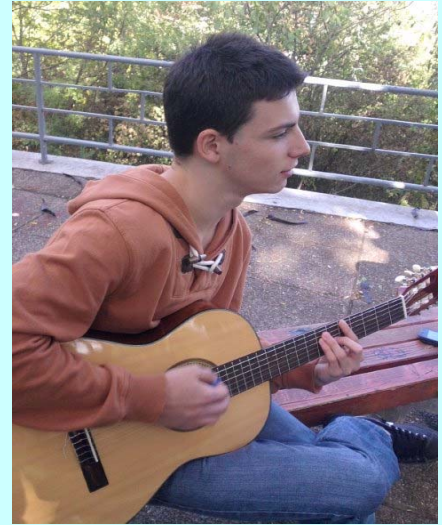
Разлика између успешних и неуспешних је у реченици : "НИСАМ ИМАО ВРЕМЕНА"
Зато: **НАЂИ ВРЕМЕНА** односно **НЕ ГУБИ ВРЕМЕ** УЗАЛУД!!!!

фудбал

страни језици

гитара

Уметничка фотографија

фото модел

Ћолклор

музика

хармоника

Писање

Цртање

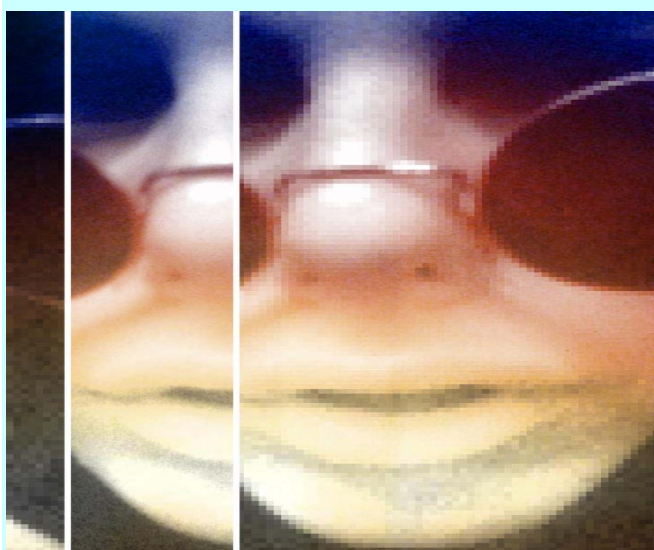
Читање

Стони тенис

шах

Компјутерска графика

Палачинке

ПРАВО ХОДИ СВОЈИМ НОГАМА И ПУТЕВЕ СВОЈЕ ИСПРАВЉАЈ

Сунчано јануарско јутро. Једна седмогодишња девојчица држи маму за руку и жури пут школе. Белина снега под сјајем сунца заболи је у очима и она их склапа. Држи их тако склопљене и не отвара их. Узбуђена је. Ово је за њу велики дан. Рецитоваће песму о просветитељу - Светом Сави на школској приредби. Она заправо, још увек и не зна шта значи реч просветитељ, али зна да је то нешто велико и значајно. И зна да је Свети Сава био посебан човек и да је много учинио за децу и народ. Зато и јесте велики и важан. И она је данас важна. Мама јој у косу ставила беле машне, обукла нов, бели црмпериф, помиловала је по образу пре него што су пошле и рекла јој: „ Само храбро, мила моја, слушај своје срце и сигурно нећеш погрешити. “ И ево их пред школом. Напољу сунце, сија јануарско јутро окупано светлошћу. У грудима девојчице сунце. Сија њена

душа од милине, радости и свечаности данашњег дана. Свети Сава је светлост, мисли девојчица, због њега у мени и око мене данас све сија. Девојчицу из маминих руку преузима њен вероучитељ. И његова рука је топла као мамина. Колико топлине у једном длану, помислила је девојчица. Да ли је и Свети Сава имао тако топле руке?

Ноћас, пред одлазак на починак, сећам се тог јануарског јутра и осмех ми озари лице.

Девојчица са белим машницама сам била ја. И ево, већ десет година славим Светог Саву и говорим стихове њему у част. И сутра ћу, такође. И увек је исто - у мојим грудима, уместо срца, сунце. Сија моја душа од милине, радости и свечаности тог дана. Само што ме мама више не држи за руку. Сама ходим својим путевима. А вероучитељ је још увек ту. Колико сам само од њега научила о нашим светитељима, вери, духовности. Он уме да прича дивне приче којих се никада не заситим, напротив - стално сам их жељна.

Сећам се, једном сам га питала зашто Свети Сава није писао књиге. Рекао је: „ Манастири, цркве, школе и болнице су његове књиге. Ћаци су његове књиге. Он књиге није исписивао пером и мастилом, већ Духом Бога живота. Он не пише на хартији, него на срцима. Хиландар и Жича његово су писање.“ Рекао је још и да нам је Свети Сава исписао пут којим треба ићи - право ходи на својим ногама и путеве своје исправљај, ако осетиш да су залутали. И ја сам на његовом путу. Понекад се питам, да ли исправно њиме корачам? Ко сам ја? Куда то ходим и докле ћу отићи.

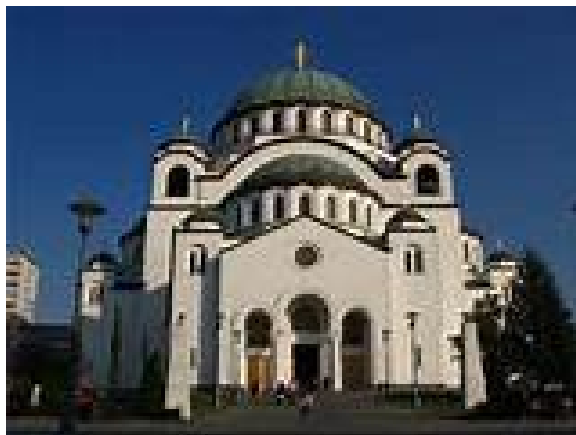
Гледам у куполу цркве што се види кроз прозор моје собе. Изнад ње тамно небо. Обасјава је једино светлост звезда. Свети Сава је светлост, помислила сам једном давно. А ја? Да ли и ја могу бити светлост? Нисам звезда, али ово небо јесте моје. И звезде на њему су моје. Ово је мој свет и ја умем да се радујем његовом богатству. Богатство није новац - поручио је Свети Сава и напустио благо овоземаљског живота, кренувши да осваја небеса и вечну славу.

Сад знам, богатство је кад умеш да се радујеш звездама, сјају јутарњег сунца на снегу. Богатство је оно што носиш у себи, што остаје вечно, младо и моћно, греје, блиста у тами, каже како се увек треба надати и веровати. Богатство су речи вечите, а не пролазне, речи живота што их у наша срца уписа он - не словима овог, но словима оног света, да знамо којим путевима куда да ходимо.

Свети Сава, како си знао којим путем да кренеш? Ко ти је то дошапнуо, каква те је то светлост повела, која ти мисао очи отворила, па си постао светлост, реч и вечно сећање? Шта те је нагнало да куцаш на манастирска врата што се пред тобом отворише? Вера? Или љубав можда? Љубав према Богу и према свом народу. Према свим људима јер свако може твојим путем да ходи. Ти ниси био само рођен као човек. Ти си био човек међу људима, човек са људима и човек за људе. Манастире, школе и болнице им градио, вером их оснаживао, духовне очи им отварао, светлост у живот уносио. Све што си имао, све си народу дао и светлост постао. Та светлост још увек сија. Сија и греје све оне који умеју да отворе своју душу, да те у њу приме. Вера, љубав и мир у срцу. Човеку је дато да воли.

Гледам у куполу цркве што се види кроз прозор моје собе. Звезде над њом, као у бајци. Помислим, рођена сам у погрешно време. Да ли је данас мање љубави међу људима него у време када је Сава ходио земљом српском? Упорно уверавам себе - не може свет да буде другачији него што је увек био - узбрдице и низбрдице, тама и светлост. Збуњена сам и неспокојна, као да сам у мрачном тунелу. Плаши ме шта доноси сутрашњи дан. Не бој се, као да чујем глас у себи. Тражи топлину у вери кад ти захладни око срца. На крају тог тунела је светлост. Треба стићи до ње. Живот нису само тренуци успеха, часови искушења, радост и бол. Живот је састављен од трагања, жеља, снова и стварности. Ако некад нешто и не разумеш само следи веру у срцу и настави даље својим путем. Вера ће те водити. Ко ми то шапуће? Чији глас у мени говори?

Светитељу, да ли је и теби, као и мени ноћас, тајанствени шапат казао којим путем да кренеш? Топло ми је око срца. Више нисам неспокојна. Сад знам, кад се предамном отворе многи путеви, а ја не будем знала којим да кренем, нећу поћи било којим. Сачекаћу. Дисаћу дубоко и с поверењем у себе, као оног дана кад сам први пут рецитовала стихове Светом Сави у част. Бићу мирна, ћутаћу и слушаћу своје срце. Кад чујем његов шапат, кренућу. Ходаћу право својм ногама путем којим ме он води.

Кристина Пешић III/3 Гимназија „ Светозар Марковић “ (награда 12 000 дин)

Бисери из Куће младих

„ЛАЈАЊЕ НА ЗВЕЗДЕ“

13 фебруар 15:20.

У васпитачкој канцеларији су ДК и Виолета. Спремају се да иду у обилазак ученика. Виолета на кратко излази из канцеларије. Недуго затим са спрата силази 15 ученика комплетно опремљених за фудбал : копачке, чарапе, тренерке, рукавице и долазе до канцеларије:

„Дајте нам лопту.“

„Како лопта у време учења?“

„Па нема време учења кад је сутра празник, не иде се у школу. Боље ваљда да се рекреирамо него да спавамо.“ ДК као да ту није баш све јасно, ипак им даје лопту, мислећи да их је Виолета већ пустила.

Ученици излазе, а ДК се у том тренутку сети:

“Чекајте, празник је прекосутра. Прекосутра је 15. Дан државности, а ви сутра имате наставу.“

„Е ми славио и Дан љубави. Нама је и сутра празник. Часови ће да буду скраћени“. Немоћна пред Даном љубави, ДК слеже раменима,. У том улази Виолета:

„Где одоше ови ученици у време учења? Што си их пустила?“ - пита.

„Јааа? Зар их ниси ти пустила?“

„Не, ја сам била напољу. Па ти си им дала лопту?“

„Јесам, али нисам их пустила, јер нису ни питали. Само дошли, тражили лопту, па сам мислила да си их ти пустила.“

„Па шта ћемо сада?“ - пита Виолета.

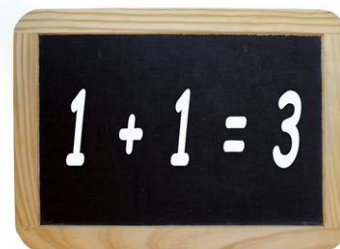
„Па сад ништа. Прешли нас, али само нек пробају ово још једном....“.

У 16:00 професор Горан долази на посао, види ученике да играју фудбал:

„Шта ви радите овде у време учења?“

„Мало се рекреирамо, пустила нас професорка ДК.“ - одговарају сви у глас.

„????????“ - помисли професор, али ништа не рече.

АНКЕТА: О чему размишљаш кад узмеш књигу?

Зависи коју књигу: Ивана 312; Алекса 112: Коју књигу? Иван 107: Не узимам је.

Колико ми треба да је прочитам: Милош 113; Милена 303: Колико ћу времена да имам за учење. Јована 410: Размишљам о томе кад ћу да завршим. Данијел 209, Вучко 210: Да што пре завршим.

О томе што учим - Марко 103; Илија 209: Шта пише у њој, Александар 112, Никола 113: О томе кад ћу да завршим. Кристина 409: О томе шта се дешава у њој. Јован 106: Броју страница; Стефан 107: О књизи. Стефи 207: О томе колико има да се учи хД, Владимир 101. Анђела 415: Размишљам о тој књизи. Јелена 306: О лекцији коју учим. Никола 206: О учењу.

Да добијем петицу - Милица 305, Миљан 202: О факултету. Јевта 201: О петици коју ћу добити.

О спавању - Владанка 405, Ана 405: О храни и спавању. Никола Пуфта 201: Спава ми се. Александра 301 Каћа 305 Дача 207: Како ћу да спавам.

О томе да'л ћу уопште да научим - Ана 306; Микица 208, Богдан 14: Размишљам што пре да је оставим. Дарко 113: Где да је бацим., Аца 205: Кад ћу да је бацим.

Колико смара - Јована 401; О Даци, професорки енглеског - Петар 208. Милан 208: Боже, убиј ме. Јеца 415: Запали се!

Ни о чему..опуштам се - Пера 102, Марко Ј. 109, Марко 109.

Да научим што пре да бих спавао - Немања 103, Ивана 410: Размишљам о томе да што пре завршим.

Све осим тога што треба да учим - Каћа 306, Наташа 403: О свему, само не о учењу. Милица 401: Увек ме занима шта ће ми то у животу. Стеван 107: О свему сем о њој.

О дечку - Катерина 304:

Професорка Јелена: Како морам по сваку цену да положим испит.

Професор Горан: О књизи.

МКТ

ЧУВАЈМО ДОМ ЗА БРАЋУ И СЕСТРЕ

БРАЋА И СЕСТРЕ

Ах.. Тај неко ће увек бити ту, свестан свих твојих мана и несавршенстава. И волеће те увек, чак и оним ситуацијама док се чупате, гребете, мучите једно друго (веома добро знате на које ситуације мислимо). Такође, учиниће све за твоју срећу...

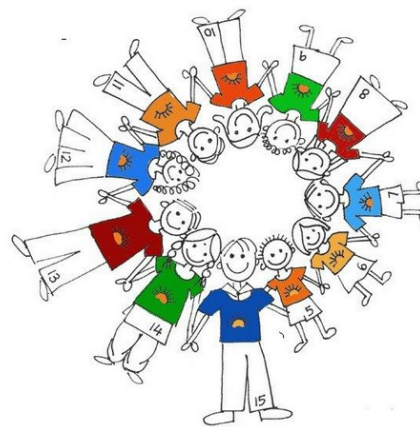
Та нераскидива веза између брата и сестре је посебна, непроцењива и неупоредива са било чим другим, јер, у неку руку, те две особе (или више њих) у току свог одрастања и сазревања толико тога деле и пролазе кроз све потешкоће заједно...

А ви јединци, будите љубоморни што нисте од малена научили да делите

Ево неколико примера из дома :

Александра Јовановић 301:

За своју сестру могу да кажем да је позитивно луда, али заправо добра девојка. Јако воли да спава и да чита. Није завидна, није љубоморна на друге (сем кад је дечко у питању). Доста се разликујемо... на пример, она је особа којој није проблем да учи нон-стоп, док ја стварно то не волим; ћути особама, док ја то не могу... Дружељубива је, али и опасно тврдоглава. Свађамо се по мало, обично око гардеробе или око тако неких других глупости. Откад смо у дому доста смо ближе, више времена проводимо заједно, причамо о свему, а чак и кад јој прећутим нешто, она увек сазна. Стварно је посебна и што је најбитније, увек је ту за мене. Свако би пожелело такву сестру!

Ана Јовановић 301:

„Мали“ хахахаха:D Моја сестрица иако уме да ме ужасно изнервира понекад, ја је страшно волим. Од малена сам је чувала и могу да кажем да ме је увек слушала. Зато не само да личимо по физичком изгледу, већ имамо и сличан карактер.

Ухватице сте ме док вежбавам статистику, па немам неку инспирацију да пишем пуно...! Анегдота : када се моја сестра родила ја сам имала 3 године, и била сам много љубоморна на њу, толико да када је дошла из болнице, ја сам је ујела за руку, јер сам мислила да је беба појела моје парче торте које је

било у близини ње. а она је имала свега неколико дана. Александра је била много мирна беба, тако да када сам хтела да је се отарасим на неко време, ја јој дам патику и две пертле и она по цели дан ставља пертле у патику и извлачи, а ја се играм са њеним играчкама. Била сам много велики злоћа, јер ме нервирало што је много мирна., али битно је да је сад волим највише на свету.

Марко Ђокић 109:

Милица је тврдоглава, неодговорна, лења, али и веома дружељубива особа.

Ми нимало нисмо слични (и боље што нисмо). Анегдота кад смо били мали: Једном, још док смо били у основној школи, посвађали смо се око неких пара. Обоје смо имали по 50 динара и онда сам ја нашао још 10. Она је желела да ми узме тих 10 динара и почела да ми их отима, па се новчаница поцепала. Она и сада узима паре од мене, иако сам штедео и цео живот штедим само за њу! Без обзира на све, она јесте савршена

Милица Ђокић 313:

Мој брат је фин, лепо васпитан дечко, културан... Леп је и паметан. Стипса је и веома духовит, али је велики нарцис. Волим га највише! Веома смо различити, он је одговоран, ја нисам; ја потрошим све паре, он не; он је рак (као Јелена Грубач 303), а ја сам рибе; он није баш дружељубив, а ја јесам. Какав да је, мој је!

Александар Андрејевић 115:

Моја сестра Ана? Емотивна девојка која много учи и ја то не волим код ње. Сматрам да немамо ништа заједничко и да смо потпуно различити. Најчешће се свађамо због тога што она има обичај да преноси мајци све што се мени дешава и због тога што је нервира начин на који ја једем. Око компјутера ми не прави препреке, ту се борим са млађом сестром. Код Ане ми се највише свиђа то што није наивна и што не воли да трачари. Захвалан сам што ми често помаже око школе и око џепарца, иако можда то не показујем на најбољи начин. Овде ме трпи више него код куће и због тога могу да кажем да смо ближи него раније.

Ана Андрејевић 311:

Мој брат? То вам је један јако симпатичан и шармантан плавушан ког могу окарактеритисати као духовитог, забавног, али и тврдоглавог и некада неподношљиво упорног. Пре свега могу рећи да је он једна он ретких особа које имају искрену и праву доброту. Обзиром да је мало млађи од мене, могу рећи да сам читав живот проживела са њим. Иако имамо много истих особина, јако смо различити. Често уме да ме наљути, али ме то тако брзо прође да будем љута више на себе, него на њега. Иако ми је било необично да делим родитеље, пажњу и љубав у почетку са њим (нем да сам га као беба одвезла колицима до капије и вратила се кући задовољна) сада свој живот не бих могла да замислим без њега. Он је мој стални другар, исти онај са ким сам „градила“ кућице по дрвећу и дворишту и онај са ким сам сада одвојена од својих најближих и у неком другом свету.

Јелена и Даница2

Тежња за супериорношћу и осећање инфериорности

(ко воли психологију нек изволи)

Супериорност и осећање инфериорности, су два кључна појма у Адлеровој теорији:

Адлер је сматрао да постоји једна мотивациона сила која одређује понашање човека. Он ту **мотивациону силу назива тежња за супериорношћу**, која настаје као противтежа. компензација осећању инфериорности.

Осећање инфериорности имају сви људи, у већој или мањој мери.

Адлер разликује две врсте инфериорности. Једна је органска инфериорност. Наиме, чињеница је да код сваког човека постоје органи који су слабије или јаче развијени. Такође, неки људи могу имати болест, физичку ману или недостатак: срчане сметње, слабе бубреге или плућа, дијабетес, астму, слаб вид или слух, слабу мускулатуру, разне врсте телесних деформитета, урођену склоност ка гојазности, ниском расту....

Према Адлеру, човек на органску инфериорност реагује компензацијом и то на следећи начин: инфериоран орган ојача, или постане увећан, или особа психолошки компензује органски проблем развијањем одређене вештине или одређеног типа личности. Постоји велики број људи који успешно компензују органску инфериорност. Такође постоји и одређен број људи који у томе не успеју и који услед тога постају дубоко очајни.

Друга врста инфериорности је психолошка инфериорност, која је чешћа. Човек може бити уверен да је безвреднији од других, који га надмашују својим могућностима или постигнућима. Нпр, неки људи су неуспешни у школи или спорту; неки су одбачени од друштва; неке људе исмевају због њиховог изгледа. Као и код органске инфериорности, и код психолошке неке особе успешно остваре компензацију, а неке не. Разлика између органске и психолошке инфериорности је у томе што психолошка не мора одговарати стварности.

Особа коју преплави осећање инфериорности може развити комплекс инфериорности. Таква особа постаје стидљива, плашљива, несигурна, неодлучна, покорна итд. Она такође може почети да манипулише другим људим стално понављајући како је несигурна у себе, како је у подређеном положају, како је мање вредна итд.

Постоји и други начин на који људи реагују на **инфериорност** поред компензације и комплекса инфериорности: **то је развијање комплекса супериорности**. Под тиме се подразумева да особа прикрива осећање инфериорности претварањем да је супериорна. Ако је нека особа безвредна, једини начин да се осећа вредном је да код других изазове осећање безвредности. Добри примери за то су хвалисавци, силеџије, људи на не превише важном положају и др. Драстичнији примери су особе које се осећају моћно након извршења насиља, особе које вређају на полној, расној, етничкој, верској и другој основи.

Животни стил

За Алфреда Адлера свака личност се води једним основним циљем који обликује читав њен живот, стварајући њен карактеристичан животни стил. Тај основни циљ може бити здрав или неуротичан. Здрав циљ за Адлера подразумева окренутост ка заједници, развијено осећање за друге и активност у корист заједнице. Неуротична личност је, са друге стране, усмерена на себе саму и следи фиктивни, неоствариви циљ. У основи тог циља је жеља за савршенством и тежња за супериорношћу. Развијајући осећање за заједницу човек на здрав начин компензује осећање инфериорности, достижући зрелост кроз рад, сарадњу и пријатељство. Неуспех у превазилажењу

осећања инфериорности води у неурозу.

Адлер у својој теорији разликује четири основна психолошка типа или животна стила:

Први је **доминирајући**. Такве особе су агресивне и склоне да доминирају другима. Имају много енергије. Теже личној моћи и спремне су да склоне сваког ко им се нађе на путу.

Други тип је **ослањајући**. Овакве особе се ослањају на друге како би изашле на крај са животним тешкоћама. Имају мало енергије и зависне су од других.

Трећи тип је **избегавајући**. То су особе лишене енергије које избегавају живот и друге људе, тежећи да се затворе у свој свет.

Четврти тип је **друштвено користан**. То је здрава личност која има енергије и која је усмерена ка друштву, а не ка себи.

Животни стил се формира веома рано, отприлике до пете године живота. Према Адлеру, **три ситуације у детињству** највише доприносе развоју лажног животног циља.

Прву одликују органска инфериорност и **ране болести**.

Другу одликује **размаженост**. Размажено дете не учи да се стара о себи, и касније открива своју инфериорност. Пошто његове жеље родитељи моментално извршавају, оно ће и од других очекивати исто, услед чега ће наилазити на отпор и непријатељство.

Трећу одликује **занемаривање**. Занемарено дете развија осећање инфериорности јер са њим родитељи поступају као са безвредним, те развија неповерење и постаје неспособна да воли.

Ред рођења

За разлику од осталих теоретичара личности који су наглашавали само утицај родитеља на рано детињство, Адлер је говорио о утицају браће и сестара на формирање личности. Ово је вероватно најпознатији део Адлерове теорије личности.

Једино дете. Има више изгледа да буде размажено. Ка њему је усмерена сва пажња родитеља.

Прворођено дете. Почиње живот као једино дете, да би затим било „свргнуто са престола“ другим. Често прерано сазревају. Конзервативнија су од других.

Другорођено дете. Надмеће се са прворођеним и покушава да га надмаши.

Најмлађе дете. Често је размажено. Оно једино не бива „свргнуто са престола“ у вишечланој породици. Међутим, најмлађе дете се може осећати инфериорним будући да је окружено старијом браћом и сестрама, који су супериорнији.

текст по избору нашег бившег ученика Остојић Дениса

Удица

Узнемирена и веома изгладнела, након јучерашњег лова, пожелела сам макар на тренутак да осетим сласт оне наивне опасности. Слост која ми може донети сатисфакцију, али и тоталну деструкцију. Пожелех малог црва на површини блиставе, тако јасне, али стресне воде. И баш кад сам у очајању изгубила вољу за животом и остала без трачка сна и наде, угледах њега како се мигољи и тетурра. Био је тако сластан и тако љут. Истовремено уплашен и згађен, дозивао ме је својим вапајем да га спасем мука. Његово тело, иако израђавано и прободено љутом иглом, успевало је да моли за милост, а ја одлучих му одговорим на позив и заувек га одувам са лица земље.

Знала сам да ми та борба може донети победу, али сам уважавала и могућност на сопствену егзекуцију. Живети без страха, али и без хране, означило би брз крај мог ионако ирелевантног живота. Мрети са страхом, али сит и у екстази, друга је солуција. С обзиром да ни једна опција није у потпуности исправна, а ни сигурна, одлучих се да будем хероина. У тој брзој реци никада довољно добрих и никада превише лоших одабира, моја маленкост храбро је покретала своја пераја. Хитро кренувши ка свом плену, оставила сам за собом своје јато, а заједно са њим и све своје снове о плавој месечини која плива заједно са мном на путу до свитања зоре.

Док сам се примицала осећала сам жар у маленом срцу, али стоички подносила зле мисли и пакосне језике који су говорили: „Не може она то“.

Било је стравично каквом сам брзином загризла мамац, а већ следећег тренутка нашла сам се у зеленој рибаревој кофици. Полуосунчана површ представљала је изазов за мене. Помишљала сам у том тренутку да бих можда могла искочити, умаћи. Помишљала сам на авион који се указао на плавом

небеском пространству који сам из моје сужене перспективе могла видети.

"Зашто нисам птица?!" - та мисао ми је непрестано пробадала сваки педаљ мог сићушног ЈА. Одзвањала је попут одјека у неком мрачном, погрешном тунелу. У тунелу у који ни под којим изговором нисам смела ући. Али нашла сам се у њему игром случаја и сада је била на мени сва тежина тог незаобилазног мрака на путу до светлости.

Црв је крив за све, знала сам ја то. Зато сам га кроз сузе мрвила у својим устима и проклињала сву његову сочност и привлачност. Учинило ми се да је он мој спас, а заправо, био је мој целат. Нисам се мирила са судбином и нисам се могла помирити са својом непромишљеношћу. Како сам могла бити тако патетична, тако лакомислена? Допустила сам да мноме управљају пожуа и чежња. Дозволила сам својим пороцима да ме обузму и умало изгубила главу због истих.

Својим последњим атомом снаге борила сам се против мрачних слутњи, које нису напуштале моје мисли ни на трен. Потпуно скептична што се спаса тиче, а нејака пред изазовом, молила сам се Богу. Молитва је била мој једини начин да одагнам стрепњу пред тим шупљим одјеком рибаревих корака, док је кутак зелене кофице био мој олтар у том тешком времену.

Провела сам тренуте пакла у ишчекивању мог коначног пораза. Готово беху пред издахом, кад моје чуло слуха најзад опипа звук тешких, злонамерних чизми. Запрепашћена тим чином, упрегнух очи ка отвору кофе и деси се оно од чега сам стерпела, али и несвесно прижељкивала.

Прљаве руке неког одвратног створа подигле су моје тело обухвативши ме око главе. Када сам била на висини од једног метра, коначно, угледах воду - моју домовину, мој излаз. А моја карта за тај излаз било је моје слузаво тело. Искористила сам је боље него што сам мислила да хоћу. Измигољила сам се из његових смрдљивих и грубих прстију, и бацила се свом силином у воду. Док сам падала, осетила сам неизмерно задовољство. Адреналин ме је поражавајуће сустигао. Мислила сам да ћу експлодирати док сам измицала пред његовим очима, у којима је, подразумева се, горела нека ватра и гнев зато што је био тако лакомислен, готово попут мене.

Посматрао ме је дуго својим продорним црним погледом, осетила сам, али то ме није спречило да се бацим у штур, и постепено нестанем из његовог видокруга.

Тања Радивојевић 307

Одговори за тест:

Крава означава каријеру, тигар понос, овца љубав, коњ породицу, прасе новац.

Опис пса означава твоју посебност, опис мачке означава посебност твог партнера, пацов особине твог непријатеља, кафа означава начин како доживљаваш секс, а море изражава цели твој живот Жуто - неко кога нећеш заборавити; наранџасто је неко кога сматраш истинским пријатељем; црвено је неко кога заиста волиш; бело је твоја сродна душа и зелено је неко кога ћеш памтити остатак свог живота.

Шта о Дому кажу неки бивши ученици

Александар Креза Ивановић - Дом заиста буди нека лепа сећања на неке безбрижне дане, дане којима бих се врло радо вратио да још једном видим све другаре, своје цимере, да још једном уђем у ту своју никад сређену собу, да још једном поједем тањир пасуља из Томине кухиње, да зајено са Радетом попијем које пиво, да заједно са Данетом причам о фудбалу и тренинзима, да још једном одем на тренинг бициклом моје драге професорке и испричамо се као некада.....време и године пролазе али успомене и сећања остају...

АНКЕТА - Кад наиђеш на проблем шта радиш?

Решавам. - Ивана 312, Илија 209, Дача 207, Марко 103, Никола 113, Дарко 113 Ана 306, Микица 208: Александар 112, Иван 107, Марко Ј.109, Каћа 306 Немања 103, Алекса 112, Милица К.305, Чеке 206, Миљан 202, Јевта 201, Аца

205, Наташа 403, Анђела 415, Јелена 303: Покушам да решим (Ћими ми помаже): Миљана 301: Дам све од себе да га решим. Милена 410: Решим га за час..брзо, лако, једноставно. Катерина 304. Увек

га решим; Данијел 209 - Решавам га у року од месец дана.

Прво покушам да се смирим, и да га сама решим. Ако ништа од тога не помогне, ту је мама... Она увек зна шта је најбоље за мене Ивана 410; Јована 410: Решим га касније полако, кад се смирим; Милена 303: Оставим себи времена да размислим о томе.Владанка 405: Размишљам како да га решим;Ана 405: Мислим о њему све док не смислим решење. Кристина 409:Прво покушам сама да решим, ако не нађем решење тражим помоћ. Милица 401: Покушавам да нађем неко решење, питам неког за савет ,

Тражим од пријатеља савет; Аца 115: Александра 301, Милан 208,Јеца 415, Јована

401: Жалим се Богдану, Стафан Думи 107: Зовем професора.

Не радим ништа, наставим да се смарам - Стеван 107; .Марко 213, Вучко 210: Заобиђем га. Богдан 14, Јован 106, Премијер 206: Прескочим га.

Пера 208: Легнем да спавам. Марко 109: Уживам.

Немам проблема - Жељко 209

Професорка Јелена: Морам да га превазиђем. Професор Горан: Покушавам да га решим. **МКТ**

Ниједан човек није толико велики, као кад се сагне да помогне.

Тања Милошевић ОД А ДО Ш

А- Анђела, другарица из клупе из основне школе
Б- Бора Чорба, цар највећи на свету!!
В- Виолета, моја мама.
Г- гусле, инструмент који се помиње у „Горском вјенцу“ дело које сада читам
Д- другарице, особе које су увек ту за мене, с ким се свађам и мирим, с ким плачем и смејем се, оне које много волим и без које не могу!!
Ђ- Ђорђе, особа која ме је много разочарала и која ми је некад била најбољи друг.
Е- Excalibur, клуб у Деспотовцу у ком никад нисам била.
Ж- жирафа! Морам да видим Палмину жирафу.
З- зомби! Кад касно легнем, понашам се као зомби.
И- Игор, мој брат од тетке!!
Ј- Јована, моја цимерка с којом се највише препирем и од које се много разликујем.
К- крештање! Кад се изнервирам, да бих изразила незадовољство.
Л- лутрија! Опасна ствар.. XD (бинго)
Љ- ЉУБАВ! „Љубав је само реч“...
Н- нинџа корњаче! Волим те ликове..
Њ- Њујорк, волела бих да га посетим!
О- одговорност, особина која по мени код младих нестаје!
П- позитивизам, једна од мојих особина.

Р- ручак понедељком! Пасуљ, пасуљ, пасуљ, па онда опет пасуљ, па пасуљ...
С- село, место где свако неће свој мир, где за сваког има места.
Т- Талија, место на које радо одлазим са другарицама кад останем за викенд.
Ћ- ћирко, глуваћу!
У- урнебес салата! То беше оно љуто!!
Ф- фолклор! Играм докле постојим!
Х- хлеб, у великим количинама - опасан по изглед..
Ц- цица маца, чоколадица са вишњама...
Ч- чекање - цео живот ми нешто чекамо и никад ништа не дочекамо.
Џ- џемпер! Волим да носим џемпер које ми мама и баба исплету.
Ш- шала. Волим да се шалим. Драгана Ц.412

Ако не можете да летите онда трчите, ако не можете да трчите онда ходајте, ако не можете да ходате, онда пузите. Радите било шта, само морате да се крећете напред.

Представљамо вам ученика

Обрадовић Илију

Илија је ученик другог разреда Прве техничке школе, смер аутомеханичар. У Деспотовцу је понављао први разред, прешао у Јагодину и веровали или не, завршио разред са просеком 5,00. Питали смо га како је то могуће.

У Деспотовцу сам имао проблема у школи, несугласице са професорима и зато сам рекао родитељима да ако одем на страну могу да завршим школу. Кад сам завршио разред са 5,00 однео сам сведочанство у бившу школу да покажем професорима и ђацима. Имао сам циљ, а ја кад имам циљ увек гледам да га испуним

Како си остварио просек баш 5,00?

Нисам баш планирао тај просек, почео сам од позитивног успеха, па кад сам то остварио видео сам да могу још боље, па зашто онда и да не будем бољи. И тако сам полако поправљао оцене, са 3 на 4, а онда сам видео да могу и до 5 да дођем. И ето потрудио сам се и успео.

Како си се одлучио за ову школу?

После првог разреда нисам баш могао да бирам школу. Кад сам 1.септембра дошао сам у Јагодину, још нисам знао шта ћу, ишао сам градом и кад сам наишао на Прву техничку ушао сам код секретара школе и питао да ли могу ту да се упишем. Кад су ми рекли да могу, документа сам донео сутрадан и тако је то било. Сад размишљам да наставим школовање и упишем четврти степен.

Код тебе је још нешто занимљиво: ти имаш још четири брата и три сестре, а то је и данас и увек велико богатство. Како је бити у тако великој породици?

Супер је. Имаш увек друштво, имаш коме да се повериш и добијеш савет, имаш неког „у добру и злу“. Пошто сам ја најмлађи, старији су већ одрасли људи па нас је сад мање у кући: сестре су у Београду, једна сестра је на мастеру за фрескосликарство, један брат је у Француској, један у Аустралији, али кад дођу, онда је увек као на неком весељу или прослави.

Шта те занима? Како проводиш слободно време?

Волим да тренирам. Мој брат од стрица има теретану па тренирам код њега. Раније сам тренирао чудно у Деспотовцу. Тренирао сам четири године све док се клуб није распао. За то ме је заинтересовао старији брат Иван који је био у том спорту врло успешан. Био је први у Србији, други на Међународном јер је у полуфиналу угануо ногу, иначе би био први. То је добар спорт јер учи самоодбрани - да браниш себе. Тренинзи су били баш корисни, јер сам тада могао да избацитим све из себе ако ми се у току дана десило нешто лоше, или нисам био расположен. Сада волим посао ди џеја. Једном сам заменио ди џеја који није дошао и то ми се баш свидело. Поправио сам атмосферу и сад у слободно време, за викенд рекреативно радим у једној дискотеци у Деспотовцу. Поред посла ди џеја са браћом радим у дискотеци и као обезбеђење петком и суботом

Шта подразумева посао ди џеја?

Суштина овог посла је да се у право време погоди права музика, да се осети шта слушаоци желе и да им се то пусти уз одговарајуће светлосне ефекте. Тај посао тражи вежбу; у слободно време треба да се слуша музика, да се буде у току, да се не пушта увек исто.

Ко ти је узор? Шта још волиш?

Гледам да следим браћу, научио сам доста од њих.

Волим да путујем и верујем да ћу тек моћи да путујем. Кад сам био мали отац ме водио свуда са собом. Најлепше ми је у Србији, али бих волео да обиђем свет.

Кажите нам још нешто о себи.

Знам за себе. Идем у цркву, постим. Волим искрене људе, а не оне који ће да ми говоре иза леђа, волим другове који ће да ме поштују, који су ок, који ме познају и који ће да ми помогну у невољи, ако сам ја њима нешто позајмио да и они мени тако узврате.. Савете саслушам, али урадим како ја мислим.

АНКЕТА : Верујеш ли људима? Кома се повераваш?

ДА - Данијел 209: Да.. поверавам се емотивним особама; Немања 207: Да; Брату; Ивковић 207: Да; Брату, друговима.. Марко 109: Да,веома; Мом другу Јовану или Дрди.. Никола 113: Да; кеви. Вучко 210: Да; Цимерима. Каћа 305: Да. Марини и Милице. Ивана 410: Да, можда је то моја највећа мана. Поверавам се људима за које знам да ме никад неће издати и исмејати. Марко 103: Да; Најбољем другу. Милена 410: Превише.. поверавам се сестри.. Јован 106: Да; кучету и цимерима. Марко Ј. 109: Да; никоме.

НЕ - Ивана 312: Не верујем људима! Богу се поверавам, Александар 112: Не... Комшији. Жељко 209: Не; Брату. Пера 211: Не; Само једној особи. Богдан 14: Не; Побратиму.. Даца 303: Не, до неке границе; само себи. Катарина 306: Не; Јелени Грујић и родитељима. Миљан 212: Не; Каћи Обрадовић. Ана 306: Не; скоро никоме. Аца 205: Не, никоме. Милена 303: Не; Мама и најбољем другу. Гоца 415: Не, никоме. Ја верујем само себи. Дарко 113: Не баш, никоме.

НЕКИМА ДА - Марко 213: Некима да; Самом себи. Милан 211: Сам себи. Јована 401: зависи , Богдану; Јована 410: Верујем одређеним особама (тј. особи са 3.спрата) и што је битно: не поверавам се родитељима , Владанка 405: поверавам се другарицама...Ана 405: Поверавам се другарицама. Дача 207: Друговима, сестри. Аца 115: никоме. Алекса 112: Нај друговима. Пера 102: друговима.Немања 103: Најбољем другу. Стефан Думи 107: посебним особама. Јелена 303: Најбољем другу.Милица К. 305: најбољем другу. Александра 301: Сестри, Микица 211: Најбољим пријатељима, родитељима, Катерина 304: мајци, Никола Пуфта 201: Мајци, Чеке 206: себи, Миљан 201: девојци и мајци. Премијер 206: ником у породици. Кристина 409: Поверавам се најбољим другарицама а и родитељима.Анђела 415:Најбољој другарици, Невени. Владимир 101: Друговима и родитељима.Јевта 201: Друговима обично.Јеца 415: Најбољим другарицама, Тини и Ани.Јелена 306: Родитељима и најбољим другарицама.Стеван 107: Огледалу у купатилу.Миљана 301: Поверавам се највише својој најбољој другарици.Милица 401: Родитељима. Стефи 207: Родитељима, понекад и друговима. Наташа 403: Родитељима и друговима. Стефан Милетић: Зависи какав став имају. Зависи од проблема. Професорка Јелена: Да, и превише; Сестрама,мужу, мајци. Професор Горан: Све мање како сам старији; углавном својима. МКТ

„Боље је веровати људима, па макар те некад и преварили, него стално живети у страху од преваре“

АНКЕТА : Шта волиш да радиш,шта те занима?

Волим да се шалим и дружим.., занимају ме необичне фризуре Данијел 209:..

Читам књиге.. гледам филмове -Милена 410, Јелена 303: Да гледам серије и филмове, занимају ме језици; Милена 303: Спавам, читам, шетам... Милица 401: Волим да читам, пишем саставе, цртам. Мица 410:Волим да читам и гледам филмове.

Волим да путујем и играм фолклор - Владанка 405, Јована 410: Кући играм. а овде волим да седим на тераси. Ана 405: волим да играм фолклор и да спавам..

Правим накит, плешем... - Даца 303, Пера 211: Да играм Brake Dance..

Волим да шетам, занима ме само школа... xD - Милица 305

Занимају ме рачунари, да будем професор информатике... Александра 301

Слушам музику, проводим време са дечком, играм кошарку.. - Катерина 304, Богдан 14: Слушам музику.

Теретана, фудбал.. Никола 206, Миљан 212: Волим Каћу, занима ме теретана.: Илија 209: Волим да тренирам и да се проводим... Дача 207: Боди билдинг.

Миљан 202: Тренирам бокс ,свирам гитару. Аца 205: Да играм фудбал, да се дружим , да се тркам са Каћом и Бојаном до школе.

Да идем на фб - Вучко 210., Жељко 209: Волим да спавам; фудбал, интернет, Марко 109: Да уживам; игрице.

Спавам - Јована 401, Стефан Д. 107: Да лудим, Никола Птуфта 201: Волим да спавам, занима ме оружје.

Волим да посматрам девојку са најлепшим очима, тебе Стефан Милетић, Ивко 207: Црвене девојке.

Шалим се, уживам у животу, играм овај овде спорт - Милан 211, Пера 102: Да играм фудбал, кошарку., Стефи 207 и Дарко 113: Играм фудбал, Немања 103: Фудбал, жене, Аца 115: Волим да трчим, занимају ме жене.

Јован 106: Рукомет. Никола 113: Кошарка. Ивана 410: Занимају ме разне ствари. Све волим да пробам и да знам, тако да је тешко нешто одвојити. Нека то ипак буде, стони-тенис.

Фотографије, Хип хоп - Наташа 403

Кристина 409: Волим одбојку и фолклор

Волим да проводим слободно време са пријатељима. Тренутно ме занима да поправим оцене - Анђела 415

Да се возим, Мотори - Владимир 101

Да цртам - Алекса 112, Јеца 306, Јеца 415;

Ивана 312: Волим да цртам и правим коктеле..

Не волим да радим, а занима ме све - Стеван 107, Каћа 305, Јевта 201: да се дружим, пуно.

Професорка Јелена: Све и свашта: кувам, уређујем башту, цвеће, спремам зимницу, уређујем простор око себе.. Волим свој посао.

Професор Горан: Занима ме акваристика као хоби, цвеће као посао, деца из дома, породица.. пуно тога.

МКТ

Рад крепи младост, весели старост, краси срећу, а несрећи пружа утеху - Цицерон

У вртлогу

Дозволите себи да се опустите, да не осећате ништа, да се препустите животу какав желите да водите. Да ли ће то људи око вас протумачити као нешто што је нормално, што је само један корак у Вашем животу, или Вас пак осудити?! Када се окренем да боље погледам свој живот, не видим ни један огроман успех. Мислим, нећу бити нереалан, било је успеха, али су ми они некако занемарљиви наспрам неуспеха. Схватио сам да нисам срећан, мада сам то одавно знао. Али ме је ваљда то коначно сустигло. Коначно сам стварно СХВАТИО. Одлучио сам да то променим. Питам се како... Налазим решење, али као да не могу да пронађем довољно енергије у себи да то и остварим. Понекад се питам зашто сам толико лењ. Помислим: „Подигни гузицу и искочи из тог кревета пун елана и пун жеље за радом!“. Понекад и успем себе да натерам да урадим нешто, али ме то држи дан, можда два. Зар нисам довољно упоран? Постављам себи питање, али не добијам адекватан одговор. Зато што за неке ствари јесам упоран. У стању сам да ти ископам око, а да не трепнем. Али за ствари које се тичу искључиво мене, и само мене, где подразумевам изглед, људе око себе, схватање живота, догађаја, појмљење ствари и сл. једноставно као да немам довољно снаге и енергије да се тиме позабавим. Некако се питам да ли ми је потребна промена? Али не изгледа, не људи, него моја коренита промена. Дошло је време да ставим тачку на све претходно. Претхоно је лако, познато, примамљиво, обично. Јасно је свима да је прошлост у односу на будућност лака, изазовна, ако не и толико лепа, и да нас дозива својим чарима, али се наша снага види баш у томе кад под нечим лаким не поклекнемо. Ја сам снажан, интелигентан, паметан, независан мушкарац који ће дати све од себе и избрати тежи, неприроднији, али лепши пут! :D

Стефан Никодијевић 215

Насловна страна: идеја Мими, фотографије Наташа Минић око поноћи, уз свесрдну помоћ васпитачице Јелене Гајић, 2. стр наши ученици у школи, 27. стр маскенбал и 28. стр фотографије из дома,

Издавач: ДУСШ "Јагодина"

редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић,

ученици новинари: Драгана Цветковић, Даница Милосављевић, Милица Ћорђевић, Стефан Никодијевић, Катарина Радисављевић, Марина Марјановић, Тања Милошевић, Тања Радивојевић, Немања Маринковић, Гордана Милосављевић, Денис Остојић, Марко Стаменковић. Даница Обрадовић, Јелена Милојевић, Фотографије са ученичких профила на фејсбуку штампа: „Златна књига“ - Јагодина, тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

